

— Мамо, казалъ той, вържи тоя конь въ обора, ама се пази да не кажешъ — „стой!“, а викай само — „дий!“

Далъ той строга заповѣдъ на майка си и пакъ отишълъ да обиколи граха.

Майка му мислила, мислила и никакъ не могла да разбере, защо синътъ ѝ поръчалъ да казва само — „дий!“, а не — „стой!“. Поискало ѝ се да каже — „стой!“ и да види, какво ще стане. Отишла при коня тя и казала:

— Стой!

И конътъ веднага се разсипалъ на жълтици.

Бабата опулила очи отъ очудване и почнала да събира жълтици. Като напълнила прѣстилката си, тя казала:

— Дий!

И конътъ пакъ се появилъ.

Щурчо като стигналъ при граха си, пакъ заварилъ тамъ гарвана, че кълца. Издѣбналъ го Щурчо, хваналъ го пакъ и казалъ:

— Ще те убия.

— Не ме убивай! — примолилъ се гарванътъ — подаръкъ ще ти дамъ.

— Скоро давай, какво ще давашъ!

— Гарванътъ му далъ едно шарено месалче и му казалъ:

— Когато огладнѣешъ, само кажи — „постели се!“, а като се наядешъ кажи: „сдипли се!“.

Щурчо пустналъ гарвана, взелъ месалчето и казалъ:

— Постели се!

Месалчето се послало и на него се появили какви не ястия и пигия.